

Osudové obrazy z doby mého duchovního žákovství

Ludwig Polzer-Hoditz

IX. obraz jaro 1935

Pardubice.

*Kapie v domě Antona Geryšera. Několik přátel
v hovoru.*

Já: Hrozí konec představenstva v Dornachu, jež dosadil velký učitel, když na sebe vzal těžké břímě a sám převzal předsednictví Společnosti. Když ji nově založil, jak to světová vůle v současnosti činí nutným. Esoterika byla dána do popředí. Esoterním nazýval to představenstvo. Velmi záhy se ukázalo, že odpor žil v leckterých srdcích; sesazení cítili se někteří, již dříve zastávali pozice.
To po jeho smrti vyšlo ihned na světlo. Založení Michaelské školy, upřednostnění paní Wegmanové v ní vzbudilo v nejednom srdci zášť.

%

Tak nepochopeno bylo toto nové založení!
Řeč osudu byla přeslechnuta.
Po dlouholetém sporu chtějí teď, protože vedení
bylo neschopné, paní Dr. Wegmanovou a Dr.
Vreedeovou z představenstva odstranit.
Takové usnesení bylo by předzvěstí konce
Společnosti.
Tří zbývajících zmocní se též spor.
Společnost zvěstovatele nemůže žít s torzem
představenstva.
Esoterní kvalita by tím byla zničena.
Hnutí, to je nezničitelné,
Společnost na zemi však ne.
Opustí ji učitel,
když se sama není schopna držet.
On povede dál jen jednotlivce.
Steffena pohnout, aby stáhl návrh, marně jsem se
pokoušel.
Nejistý je, nemůže se prosadit.
Já však chci vystoupit proti tomu.
Zkušenosti posledních let,
mé vlastní žakovství ducha jemu tak nablízku,
mě naučily, jak mám jednat.
Zde mezi vámi vždy jsem našel pochopení. Tak jsem
přišel sem, abych vyprosil si pomoc.

Miloš Brabínek: Víme, jak si velký učitel Wegmanové
vážil.

Jako lékařky i duchovního žáka.

I myjí chceme zůstat věrní a podpořit ji.

Anton Geryšer: Vězte jen, že vaše rozhodnutí
vystoupit za Wegmanovou a Vreedeovou

&

vítáme zde s radostí.
Důvěřujeme vašemu konání a činíme
tak i v této situaci.
Má práce mi nedovoluje cestovat, však
mnozí vás tu doprovodí.

Miloš Brabínek: Já pojedu s vámi a postarám se, aby
i další tak učinili.

Luděk Prikryl:

Vím, jak smýšlí mnoho našich pražských přátel,
vždy představenstvu jako celku projevovali důvěru
bez výhrad.
Nezůstane-li jednotné, důvěra zmizí.

Já: Jsme zde spojeni v důvěrném kruhu.

Mohu tak snad mluvit o zážitku, který jsem měl
před nedávném.

V noci stál přede mnou obraz: v
sále před prázdnými židlemi náš
mistr u řečnického pultu.

Stál jsem v sále proti němu.

On ke mně promluvil:

„Znáte toho jezuitu, který tříští Společnost?“

Nedovedl jsem dát odpověď a řekl jsem „Ne.“

Ten zážitek zůstal i v bdělosti jasný.

Cítím se tedy povinován jednat.

A učiním tak proti většině. -

Několik dní pak uplynulo, a nová upomínka přišla od něj:

„Přihlas se hned o slovo.“

Den na to poslal jsem

Stěfřenovi telegram: „Přihláška do diskuse kontra.“

Anton Geryšer: Vaše rychlé, jisté jednání zvýší naši důvěru, že naše práce tady s vámi na žádný pád neutrpí. Naopak, ukáže se silnější.

(